

KARAKTERLER

Birtanecik
annem

Canım
babam

Ben
Hiper Cemil

En iyi arkadaşım
Batu

Yakın arkadaşım
Doğa

Okul Müdürümüz
Cingöz Şinasi

BÖLÜM 1

ABOOO!
KOCAMAN BÜYÜMÜŞÜM!

Okuldan eve geldim ve bir de ne göreyim? Ortalık savaş alanı... Annem, giydiğim-giymediğim tüm kıyafetleri çıkarıp ortaya saçmış. Kıyafetleri tek tek eline alıp altına üstüne bakıyor, sonra da bir kısmını sağına bir kısmını soluna koyuyordu.

– Kolay gelsin anneciğim, ne yapıyorsun?

– Teşekkür ederim minik kuşum. Artık kış mevsimine giriyoruz, kıyafetlerini çıkarıyorum.

– Peki, neden bir kısmını sağına bir kısmını soluna ayırıyorsun?

– Cemil, artık büyüdün, boyun uzadı, kocaman çocuk oldun. Burada gördüğün kıyafetlerin çoğu sana olmuyor artık. **Bunları ihtiyacı olan insanlara vermek için ayırıyorum.**

– Aaa! Olmaz, ben bu kıyafetlerimi çok seviyorum, kimseye vermem.

– Cemil, oğlum vermeyip de ne yapacaksın? Hem sana olmuyor ki.

– Nasıl olmuyormuş, dedim ve hemen annemin yanındaki kıyafetleri elime aldım ve başladım tek tek denemeye...

– **Anneee!** Gülmeyi bırak da Allah rızası için bana yardım et, dedim.

Annem ayağa kalktı ve kazağı başımdan çıkarttı. Kazağın kafamdan çıkması ile birlikte derin bir nefes aldım. Ardından hemen, "Aman Allah'ım! Bu en sevdiğim pantolonum, bunu kimseye vermem, hem bu bana bol bile oluyor." dedim ve hemen pantolonu elime alıp denemeye başladım.

Pantolonu ayaklarımdan geçirdiğim gibi başladım yukarı doğru çekmeye. Ama pantolon bacaklarımdan yukarı bir türlü çıkmıyor. Biraz daha yüklenince iki ayağım yerden kaydı ve **küüttttttt** diye yere yapıştım. Annem hemen beni kaldırdı.

– Anne, ne oluyor böyle? Kazaklarım kafamdan aşağıya inmiyor, pantolonlarım bacaklarımdan yukarı çıkmıyor.

– Çünkü büyüyorsun minik kuşum.

– Ama sen hâlâ bana minik kuşum diyorsun.

– Sen kocaman bir adam bile olsan benim gözümde hep **minik bir kuş** olarak kalacaksın.

– Ama anne ben büyümüş olsam bile bu kıyafetlerimi vermek istemiyorum. Baksana hepsi daha yepyeni ve üstelik ben bu kıyafetleri çok seviyorum.

– Cemil, insanlar birine yardım edeceği zaman sevmediği, eski püskü, yamalı, yırtık kıyafetlerini değil; en sevdiği, en yeni olan kıyafetlerini vermeli. **O zaman insanlara yardım etmiş olursun.**

– Hiç böyle düşünmemiştim.

– Üstelik senin de dediğin gibi bu kıyafetler artık sana olmuyor.

– Galiba haklısın anne, bunlar bana artık olmuyor. Burada kalıp eskiyene kadar ihtiyacı olan insanlar giymiş olur.

O sırada kapı zili çalınca koşup kapıyı açtım. Gelen babamdı. Hemen boynuna atladım ve sevinçle bağırdım:

– Baba, baba biliyor musun? **Ben koca-man büyümüşüm!**

Babam bir kahkaha attı ve "Hımmmm, gerçekten de kocaman büyümüşsün. Baksana, artık seni kaldıramıyorum bile." dedi.

Akşam yemeğinden sonra annem, giymediğim kıyafetleri bir güzel ütüledi. Babamla ben de onları katlayıp bir bavula güzelce yerleştirdik. Ama hâlâ içimde bir üzüntü vardı. Kıyafetlerin

hepsi gıcır gıcırdı ve ben hiçbirini vermek istemiyordum. İşlerimizi bitirdikten sonra yorulduğumu hissettim ve annemle babama iyi geceler dedikten sonra odama gidip uyudum.

Ertesi sabah okulda ilk derste Cingöz Şinasi sınıfımıza geldi. Öğretmenimizden izin alarak "Çocuklar, bundan sonra okulumuzda her ay bir tane ayın öğrencisi seçilecek. Seçilecek bu öğrenci, plaket ile ödüllendirilecek ve öğrencinin resmi bir ay boyunca okulun giriş panosunda asılı kalacak." şeklinde bir duyuru yaptı. **Tüm sınıf bu haberi sevinçle alkışladı.**

Doğa elini kaldırıp söz aldıktan sonra, "Şinasi Bey bu yarışmaya kimler katılabiliyor?" diye sordu.

Cingöz Şinasi, "Okulumuzda okuyan herkes bu yarışmaya katılabilir çocuklar." deyince hemen el kaldırdım.

Cingöz Şinasi:

– Buyur Hiper Cemil, pardon Cemil, **bir şey mi söyleyeceksin?**

– Şinasi Bey, ben de bu yarışmaya katılabilir miyim?

– Tabii ki katılabilirsin Hiper Cemil ama senin ayın öğrencisi seçilebilmen için **bir fırın ekmek yemen** lazım.

– Şinasi Bey, ben bir fırın ekmeği nasıl yiyeceğim, sizin gibi sürekli yemek yiyen birisi bile bir fırın ekmeği yiyemez.

– **Hiper Cemiiiiii, Hiper Cemiiiiiiiii!** Bak yine beni sinirlendiriyorsun. Bir fırın ekmek yemek, "Bir işi başarabilmek için çok emek vermek, çok çalışmak" anlamında kullanılan bir deyimdir.

Cingöz Şinasi, "Peki, başka sorusu olan var mı?" diye sorunca ben yine elimi kaldırdım. Cingöz Şinasi'nin gözleri birden seğirmeye başladı. **Sınırlı bir ses tonuyla sordu:**

– Buyur Hiper Cemil, bir şey mi soracaksın?

– Evet, Şinasi Bey bir sorum daha var. Bu yarışmanın bir kuralı var mı yoksa siz kendiniz birinciyi rastgele mi seçeceksiniz?

– Aferin Hiper Cemil. Bak bu sefer güzel bir soru sordun. Tabii ki rastgele seçmeyeceğim. **Ayın Öğrencisi** olabilmek için bir ay boyunca yerine getirmeniz gereken bazı kriterler var.

– Neymiş bu kriterler Şinasi Bey?

– Bir ay boyunca en uslu, en akıllı, en çalışkan, en fazla iyilik yapan, sınıfı ve okulu en temiz tutan, ödevlerini zamanında ve doğru yapan, doğru konuşup yalana başvurmayan, en çok söz dinleyen, en yardımsever, argo konuşmayan ve arkadaşlarına lakap takmayan, okul kaynaklarını verimli kullanan öğrenci ayın öğrencisi seçilecek.

– **Ab00000**, Şinasi Bey bu nasıl yarışma? En uslu, en akıllı, en çalışkan en doğru, en temiz, en, en, en... Bu kadar özelliği bir arada yapacak bir öğrenci zor bulursunuz.

Cingöz Şinasi, "**Hahaha!** Hiper Cemil daha en başta senin ayın öğrencisi seçilebilmen için bir fırın ekmek yemen lazım, demedim mi? Bak nasıl da haklı çıktım. Hatta bir fırın değil üç fırın ekmek yemen lazım!" dedi ve kahkahalar atarak gitti.

Serviste eve gidene kadar herkes "Ayın Öğrencisi" olmaktan bahsediyordu. Hatta Oyunbozan **Ercan ile Uyurgezer Ali** bile kendilerinin ayın öğrencisi olacaklarını söylüyordu.

Bir ara bana dönüp, "Hiper Cemil, bu yarışmaya katılmamakla çok doğru bir davranışta bulundun. Hiper olduğun için bu yarışmayı zaten kazanamazdın." dediler.

Batu ile Doğa, "Ercan, Ali önce kendinize bir bakın. Siz herkese lakap takıp, herkesin oyununu bozuyorsunuz. Siz nasıl birinci olacaksınız? Üstelik Cemil sizin gibi arkadaşlarının oyununu da bozmuyor. O yüzden sizden daha şanslı." diyerek **Oyunbozan Ercan ile Uyurgezer Ali'yi susturdular.**

Akşam yemeğini yedikten sonra ayın öğrencisi yarışmasını babamla anneme anlattım. Annem ile babam yarışmaya katılmam konusunda beni zorlamadılar ama katılmamın iyi olacağını söylediler.

Hatta babam şöyle dedi:

– Cemil, minik kuşum Şinasi Bey'in söylemiş olduğu yarışma kriterleri zaten her öğrencinin yapması gereken davranışlar.

– Nasıl yani?

– Bak Cemil, her öğrenci okulda uslu, akıllı, çalışkan olmalı ve ödevlerini zamanında yapmalı. **Yardımsever olmalı ve çevresindeki arkadaşlarına, insanlara iyilik yapmalı.** Sınıfını ve okulu temiz tutup, okul kaynaklarını verimli kullanılmalı. Bunlar zaten her öğrencinin yapmak zorunda olduğu şeyler. Öyle değil mi Cemil?

– Evet, çok doğru söylüyorsun baba.

– O zaman bu yarışmaya katılmayı tekrar düşünmeni isteriz. Haydi, şimdi ellerini yıka da hep beraber giymediğin kıyafetleri yeni sahiplerine vermeye gidelim.

- Kıyafetleri verecek birilerini buldunuz mu?

– Evet, okulumda ikiz öğrencilerim var, onların maddi durumları çok iyi değil. Anne ve babası ile görüşüp durumu anlattım. Ailecek çok sevindiler. Bu akşam bizi bekliyorlar.

Hep birlikte babamın ikiz öğrencilerinin evine ziyarete gittik. Kıyafetlerin bulunduğu bavulu ben taşıdım. İçeri girene kadar, kıyafetlerimi verip vermemek konusunda tereddütlerim vardı. Sonuçta o kıyafetler benimdi ve ben kıyafetlerimi giymesem de çok seviyordum.

Babamın ikiz öğrencileri ile anne ve babası bizi kapıda karşıladılar. Samimi ve içten bir şekilde hoş geldiniz deyip bizi içeri buyur ettiler.

Gözlerim hemen babamın öğrencilerinin üzerinde giydikleri kıyafetlere takıldı. Üzerlerinde her tarafı yamalı olan ince bir kazak ve bir pantolon vardı. **Bu soğuk havada nasıl üşümüyorlardı bu giysilerle?**

İçeriye girince şaşkınlığım daha da arttı. Evin içerisinde sadece eski bir çekyat ve yere serilmiş olan ince, eski bir çuldan başka hiçbir şey yoktu. Doğal gaz, klimayı boş verdim, ısınmak için bir sobaları bile yoktu.

Bu insanlar bu evde nasıl yaşıyorlar, diye düşünürken yüzlerine baktım. Hepsinin de mutlulukları yüzlerinden okunuyordu.

O an kendimi düşündüm. Dayalı, döşeli, doğal gazı olan sıcacık bir ev, yediğim önümde yemediğim ardımda, giydiklerim, giymediklerim, pahalı oyuncaklarım, televizyon, telefon,